

NUMERUL 10 BANI

ABONAMENTELE
INCEP LA 1 ȘI 15 ALE FIE-CĂREI LUNI
ȘI SE PLĂTESC TOT-D'A-UNA ÎNAINTE

ÎN București LA CASA ADMINISTRAȚIEI
DIN Județe ȘI Streinătate PRIN MANDATE
POSTALE
UN AN ÎN TARĂ 30 LEI; ÎN STREINĂTATE 50 LEI
ȘASE LUNI . . . 15 „ „ 25 „
TREI LUNI . . . 8 „ „ 13 „

Un număr în streinătate 30 bani

MANUSCRIPTELE NU SE ÎNAPĂOAZĂ

Adevărul

Să te ferești Române de cuiu strein în casă

V. Alexandri.

NUMERUL 10 BANI

ANUNCIURILE

DIN București ȘI Județe SE PRIMESC NUMAI LA
Administrație
DIN Streinătate, DIRECT LA ADMINISTRAȚIE ȘI
la toate oficiile de publicitate
ANUNCIURILE LA PAG. IV 0,30 b. linia
„ „ „ III 2.— lei „
„ „ „ II 3.— „ „
INSERȚIILE ȘI RECLAMELE 3 LEI RÂNDUL.
La Paris, ZIARUL SE GĂSEȘTE DE VÂNZARE
CU NUMERUL LA
kioscul No. 102, Boulevard St.-Germain

UN NUMER VECHIU 30 BANI

ADMINISTRAȚIA

PASAGIUL BĂNCEI NAȚIONALE (CASELE KARAGEORGEVICI)

Director politic: ALEX. V. BELDIMANŪ

REDAȚIA

PASAGIUL BĂNCEI NAȚIONALE (CASELE KARAGEORGEVICI)

NOUI AMANUNTE ASUPRA ASASINĂRII LUI CARNOT

SOLUȚIA CRIZEI

După cele ce s'au spus pînă acum în Adevărul asupra crizei agricole, situația se poate rezuma astfel:

Concurența grozavă din partea Americii și a Australiei care posedă întinse pămînturi virgine, capitaluri mari, mașini perfecționate și mijloace eficiente de transport. În țară la noi avem pămînturi secătuite, cultură primitivă, o populație rurală în cea mai neagră mizerie și o clasă de exploatați incapabili, risipitori, cari consumă și cheltuesc mai mult de cît țara poate produce actualmente.

Soluția mare, largă, a crizei care ne bînuie, soluția logic dedusă din rîndurile de mai sus ar fi următoarea: Trecerea puterii politice și economice din mîna trîntorilor incapabili și risipitori în mîna poporului muncitor.

Fiind dat însă că marea masă a poporului nostru nu-î încă destul de conștientă de primejdia care ne amenință și de dreptul pe care-l are de-a dobîndi cîrma statului, măsura aceasta radicală dar bine-făcătoare nu se poate pune în aplicare de azi pe mîine.

În așteptarea marelui reforme a votului universal, reformă menită să facă educația politică a întregului popor român, să-l facă conștient de drepturile pe care le are și să-l pregătească ca el să dea direcția politicii noastre, direcție sănătoasă inspirată de marile interese generale, să vedem ce măsuri am putea cere guvernelor actuale pentru a se pune capăt crizei.

Întăile măsuri ar fi, cum am spus-o și în numărul trecut, ușurarea impozitelor de tot soiul și estenirea transportului pe căile ferate.

Înființarea a numeroase ferme model destinate învăța pe agricultorii noștri să cultive pămîntul în mod rațional și care ferme să mai pregătească o sumă de oameni capabili cari să cutreere satele pentru a aduce la cunoștința tuturor ultimele învățăminte ale agronomiei moderne.

Cumpărarea de către Stat a tuturor moșiilor particulare care se scot în vînzare fie de bună voie, fie de către creditorii particulari, etc.

Aceste moși să fie date în exploatare sindicatelor de țărani prevăzute cu mașini perfecționate, semînte bune, etc.

Sindicatul ar putea fi dirijate de oameni speciali în ale agriculturii, numiți de guvern.

Să se dea tuturor comunelor islaze întinse, islaze care să scoată pe țaran de sub jugul proprietarilor și arendașilor, și să-î îndemne astfel să se ocupe mai de aproape cu creșterea vitelor, izvor de bogăție foarte neglijat astăzi, dar care poate să-î aibă însemnătatea lui în viitor.

O mare parte din țărani noștri, ne mai trebuind astfel să muncească o viață întreagă pentru a îmbogăți pe cîți-va înși, nici femeile lor n'ar mai fi silite să-și piardă munca și sănătatea pe ogoarele boerșii, lăsînd casa și cele ce-o inconjoară în ruină și sărăcie.

Femei de oameni cu stare, ar deveni și ele gospodine bune, s'ar ocupa cu drag și cu rîvnă de vitele și păsările din bătaură, izvor imens de bună stare pentru țaran și de bogății pentru țară.

Pretinsă țară agricolă, am ajuns în așa hal în cît în loc să exportăm enorme cantități de unt, brînză, ouă, păsări și altele, sintem nevoiți

să aducem unt din Austria, din Franța și chiar din Italia!

Și asta din pricină că țărăncele noastre sint nevoite să asude diamante și echipaje pentru cucoanele care ia aer la șosea, în loc să-și vadă de gospodăria lor.

Creșterea viermilor de mătase ar fi încă un izvor însemnat de bogății pentru noi, dacă munca bărbatului ar fi destul de productivă pentru a da răgaz femeii să se ocupe cu ale casei.

O populație rurală bogată și înaltă moralmente prin instrucție și prin exercitarea drepturilor politice ar da naștere și altor însemnate îmbunătățiri economice.

Țăranul n'ar zvîrli, cu atîta ușurință criminală, milioanele țării peste graniță. Cel ce muncește știe să fie cumpătat cînd e vorba să-și cheltuiască munca lui.

Pe de altă parte, țăranul bogat ar avea nevoie de o sumă de obiecte industriale pe care i le-ar putea furniza industria orașelor noastre.

Obiectele de lux rafinat pe care le cere burghezia noastră parvenită, nu se pot fabrica în țară, dar obiectele de prima necesitate pe care le-ar cere țăranul nostru s'ar putea face la noi și prin propriile noastre mijloace, fără să ne temem de concurența streină.

Prin urmare soluția crizei ar fi pentru noi exproprierea gradată a marilor proprietari și darea în exploatare a moșiilor sindicatelor de țărani, ajutate de stat.

Știm că nici un guvern, fie el conservator sau liberal, nu va admite soluția aceasta, caracteristica guvernelor burgheze fiind orbirea, încăpăținarea, ducerea tuturor re-
lelor care ne bînuie, pînă la extrem.

Mai știm că orbirea și încăpăținarea asta nu poate să ducă de cît la ruină, la răscoală și la vărsare de sînge.

Să nădăjduim însă că democrația rominească va putea să ajungă în curînd așa de puternică, în cît să poată împedeca la vreme nenorocirile cu care ne amenință pe viitor îngustimea de vederi și incapacitatea claselor dominante de astăzi.

I. Theodorescu.

ASASINAREA LUI CARNOT

(Correspondență telegrafică)

Față cu gravitatea situației în Franța, asupra căreia sintem așa de rău informați de depeșile „Agenției române“ am hotărît să ne procurăm un corespondent special la Paris, — care să ne ție în curent cu toate noile întîmplări.

Prietenul nostru V. Jaclard, redactor la ziarul Justice din Paris, a bine-voit a se însărcina cu această corespondență.

Iată prima importantă depeșă ce o primim de la el, și asupra căreia atragem atenția cetitorilor.

Paris, 25 Iunie.
(ora 6.45 minute p. m.)

In seara de 27 Iunie, după cum vi s'a telegrafiat, un italian de 22 ani, vorbind foarte puțin franțuzește, și purtînd numele de Giovanni Santo, a atentat la viața președintelui republicii.

Asasinul e un lucrător brutar, de origine din Milan. El locuia în portul Cete de un an de zile și nu venise în Lyon de cît acum, la ora 6 seara, pentru a comite atentatul.

Presupunerile poliției

Prefectura poliției din Paris pretinde că îl știe de anarhist, că de

șase luni îl urmărește și are un dosar foarte voluminos în privirea lui. Ea crede că ceea ce a înarmat brațul criminalului e dorința de a răzbuna pe Vaillant și pe Henry, anarhiștii decapitați.

Arma ucigașului

Arma cu care s'a slujit Santo e un pumnal lung de douăzeci și cinci centimetri, cu un miner de alamă aurit; tesacul de catifea, cu bănzî negri și roșii. Pumnalul a scăpat din mîna omorîtorului și a fost găsit pe șosea.

La Paris

Populația Parisului e calmă. Numai în Cartierul la Villette, pe lingă abator, a fost cîte-va încercări singeroase între francezi și italieni.

Pretutindeni s'a arborat draptele în semn de dolii.

Presa e unanimă în condamnarea crimei.

Trupele din garnizoană sint toate consemnate.

Sedința Camerei

Consiliul comunal din Paris (compus în majoritate din socialiști) și consiliul general al departamentului Sena au trimis adrese de condoleanță D-nei Carnot.

Camera n'a ținut sedința de cît o jumătate de oră, hotărînd încheierea congresului pe Mercuri și apoi s'a împrăștiat.

Intrigile încep

Cei doi dinții candidați la președenție sint D-nii Casimir Périer și Charles Dupuy. Ei au și început a se minca între ei și a se săpa unul pe altul. Casimir aruncă asupra nedestoiniciei lui Dupuy responsabilitatea atentatului.

Dupuy acuză pe Périer că umblă după dictatură.

O candidatură nouă se ridică, care poate avea multe șanse aceea a senatorului Emanuel Arago, fost ministru și ambasador la Berna.

Autopsia lui Carnot

La ora 1 și 30 se face autopsia lui Carnot. D-na Carnot refuză însă să se facă îmbalsămarea și hotărăște să se transporte corpul la Paris, unde va ajunge la 3 ore dimineața.

Tulburările din Lyon

Toată noaptea s'au întîmplat tulburări foarte grave în Lyon. Mai multe cafenele italienești au fost prădate și mai multe încercări singeroase s'au întîmplat.

Dimineața, generalul d'Orcet a rugat mulțimea să se împrăstie. Mulțimea a răspuns. Trăiască generalul, trăiască armata, jos Italia, răsbunare!

Din cele-1alte departamente nou-tăle sint calme, afară de Grenoble unde domnește cea mai vie inflăcărare între francezi și italieni.

Jaclard.

NU CETIȚI „ADEVĂRUL“!

IV

Furia liberalilor în privirea democrației întregi e foarte naturală. Am arătat în numărul trecut ce desiluzie au avut ei cu Adevărul, iar azi ne rămîne să intrăm în considerații de ordine teoretică, pentru ca să dovedim că războiul dintre liberali și democrați e firesc.

În toate țările din lume, cu cît democrația se urcă, cu atîta liberalismul burghez face pași înapoi și, deci, spumegă de turbare. Dacă escludem Anglia, unde bătrînul Gladstone, șeful partidului liberal, a înțeles că democratizarea se impune, încolo pretutindeni lupta se dă între democrația cea mai înaintată și liberalii cei mai ortodocși. Așa, în Franța găsim de-a curmezișul propagandei socialiste mai ales pe clasicii liberali Leroy-Beaulieu și Léon Say; în Germania, rolul liberalilor îl joacă ambele fracțiuni progresiste; în Austria, lupta dintre liberali (în opoziție chiar, ca și la noi) și între socialiști a ajuns la scandaluri enorme; în Italia, toți știm ce-a făcut liberalul Crispi.

Ei bine, de ce? Pentru simplul motiv că pretutindeni rasa conservatoare se stinge, progresul o distruge; iar aceia cari rămîn față în față sint cele două mari partide de clasă: burghezimea (liberalii) și muncitorii.

Aici nu putem intra în dezvoltări mai pe larg. Dar trecînd mai repede la țara noastră, găsim pe liberali în fruntea tuturor prigonirilor, în privirea tuturor socialiștilor și a întregii democrații.

De la 1877 și pînă azi, adică de la expulzarea doctorului Russel și destituirea lui Ioan Nădejde din profesorat și pînă la aprobarea devastării Adevărului, liberalii au trecut printr'o serie de faze foarte logice una cu alta. La 1877, liberalul ministru V. A. Urechia, — celebra vizdoagă națională și celebru plagiator al lui Lope de Vega, — săvîrșea monstruoasa ilegalitate de a destitui pe un profesor pentru ideile lui și de a da afară din Universitate pe trei studenți. — Const. Mille, A. A. Bădărău și Mihail, — pentru același lucru; la 1894, partidul liberal tună și fulgeră în privirea ori-cărui curent democratic. În acest răstimp de 17 ani, liberalii fac tot ce pot ca să ne distrugă.

Cine nu vede că este un șir logic în purtarea lor? Ei bine, logica aceasta ia'to pe ce se întemeiază:

La 1848, o serie de tineri liberali, — cu cari nu seamănă de loc generația liberală de astăzi, — s'au pus în fruntea ideilor umanitare și generoase care zguduiau Apusul. Ei au îndurat prigoniri, calomnii, surghiunuri, dar au triumfat. Au triumfat ca eroi, au dat Romîniei o altă față și... au l sat în urma lor pe picuții de acum, pe aceștia cari au răstîrșit dreptul de vot, cari au răstîrșit libertatea presei (modificarea Constituției, 1881), cari s'au distins la Bossel, la Orfeu, la redacția Epocii, cari au adăpostit pe Maican, cari au împins dinasticismul pînă dincolo de servilism și de apaganii, cari, în sfîrșit, au jubilat cînd au auzit toporele operînd în privirea libertății de a scrie.

Incapabil de a urma calea largă croită de predecesorii lui, acești copii Liliputeni născuți într'un mod monstruos din niște Titani, au apucat pe cotiturile înguste și meschine. Ei au văzut că burghezimea și-a atins idealul ei de clasă și, cum n'au ajuns măcar să înțeleagă că organizamele sociale sînt supuse evoluției, au rămas staționari, — dacă nu reacționari.

Cu toate astea, au păstrat bagajul de frazeologie umanitară. S'au întîmplat înainte liberali, au exploatat vorbele mari pentru fapte mici, au trăit pe o legendă și au pus un steag care a umbrît vitejia părinților, să adapostescă acum stirpiciunea și imoralitatea fiilor.

Curentul sănătos a mers însă și fără ei. S'a născut, din zbucumările sociale și din condițiile de viață, o democrație viguroasă. Rînd pe rînd, democrația aceasta a început să scuture laurii cu care se împodobeau parodiatorii liberalismului clasic. Și s'a întîmplat ca n poveste: după fie-care vorbă a democrației, cădea cîte o pernă de pe divanul pe care se așezase țiganca. Tot ce n poveste, nu va trece mult și vom lua un cal învățat și un dășag de nucii. — Unde cădea nuca, cădea și bucățica!...

Putea oare să convie liberalilor această nouă situație? De sigur, nu. Ei, cari exploatau ideile generoase, ei cari pusese rădăcina pe monopolul umanitarismului, — se vedeau de o dată deposedați, demascați, învinși.

Atunci a început furia, Mai adăogați apoi cele petrecute acum în urmă: în intruniri, în presă, la alegeri, pretutindeni democrații strigau:

— Votul universal! Nici un ajutor nu dăm aceluia cari nu luptă pentru votul universal!

Azi așa, mîine așa, și liberalii pierdeau terenul vîzînd cu ochii. Mai mult alegerile viitoare se apropie, iar democrații vor merge strîns uniți, refuzînd de a da cel mai mic sprijin aceluia cari nu vor să auză de votul obștesc.

E sigur, deci, că vom avea de dus o crîncenă campanie anti-liberală. Căci e lucru sigur azi, că liberalii nici nu se gîndește să meargă înainte, lor puțin le pasă de glasul poporului, ei nu țin de cît la glasul lui Carol I.

Campania asta e știu bine cît rău o să le facă. De aceea, după ce n'au izbutit să ne atragă la ei, acum încep să țiepe cu desperare:

— Nu cetiți Adevărul!

Chiar strigătură aceea dovedește însă cît e de puternic Adevărul și cît de slăbănogi sint acești politicieni. Dacă Adevărul n'ar fi puternic, dacă el n'ar însemna o forță reală, dacă el ar putea fi nesocotit, ca o cantitate neglijabilă, nu s'ar grămădi atîta în privirea lui. Pentru

toată lumea nepărtinitoare, campania dusă în privirea noastră e un semn de puternică vitalitate a Adevărului. Cînd biezie un cărbuș în pădure, nimeni nu se mișcă; dar cînd se aude mugind Leul pe deal, toate dobitoacele încep a biși, începînd de la porcii sălbatici și sfîrșînd la verveje.

Așa, sintem siguri că liberalii n'or să aibă nici odată fericirea să vadă formîndu-se comitete a căror lozincă ar fi:

— Nu cetiți. Voința națională!...

Asta nu se poate; asta este ca și cum ai spune ateuilor „nu mergeți la leturghie“, ca și cum ai spune unui om deștept nu te lua după Spanachidi, ca și cum ai spune liberalilor nu dați votul universal, ca și cum ai spune regelui nu fi așa darnic.

Cred că, așa pe scurt cum s'a putut, am arătat care-îi pricina lui: Nu cetiți Adevărul din partea liberalilor. Și acum, ne rămîne să ne rîuim cu alți onorabili, precum: gazetarii pe cari îi ruinează concurența Adevărului, literații de contrabandă pe cari Adevărul Literar i-a tîrbăcit, și al'e specii burghezoforme și spanachidifere.

În la urmă vom arăta pentru ce Adevărul trăește și sintem siguri că va trăi mereu, — cel puțin pînă ce se va realiza proorocirea lui Flammarion asupra distrugerii pămîntului.

Bran.

A se vedea la pagina IV por-tretele celor 7 bandiți prinși la Craiova.

URMARILE UNUI ATENTAT

Știrea odiosului atentat, care a provocat moartea președintelui republicii franceze, din nenorocire se confirmă.

D. Sadi Carnot, omul corect, președintele model, a căzut victima unui asasin, pe care încă nu putem ști ce mobil l'a împins.

Anarhist, șovinist sau nebun, nu știm pînă-acum, carei categorii aparține ucigașul. Ori-cum însă, și ori de unde ar proveni, acest criminal atentat nu constituie mai puțin o monstruoasă aberațiune, în privirea căreia trebuie să se ridice cu tăria ori-ce om de inimă.

În loc de a ajuta la rezolvarea chestiilor mari asemenea acte stînjenesc.

Dacă la rigoare se mai pot explica prin oprimarea și îngîmfarea unor tirani absoluți — ele sint absolut condamnabile cînd ating oameni inofensivi ca președintele Carnot.

Nimic nu desemna pe acest om la o asemenea agresiune.

Om perfect de corect, îndeplinindu-și slujba cu strictetă și integritate fără a căta să orienteze politica după vederile lui și a o influența — el încarna perfect ficțiunea constituțională a arbitralului dintre partide.

Neexercitînd nici o presiune asupra opiniei publice, ci inspirîndu-se, de indicațiile ei, el nu putea fi făcutu nici într'un caz responsabil pentru revendicările unora sau aspirațiile altora.

Cu atît mai condamnabil e un asemenea act cu cît va putea avea consecințele cele mai funeste. — Un vînt de reacțiune cumplită se va ridica asupra Franței.

Reacționarii, de toate felurile, vor căta să exploateze acest fapt, care a îngrozit și indignat întreaga Franță, pentru a căta să sugrume libertățile publice și a pregăti readucerea monarhiei zdrobite în trecut.

Pe de altă parte un acces de șovinism se va declara, ale cărui rezultate finale nu le putem prevedea.

Deja telegraful ne vestește că în Lyon italienii sint urmăriți de popor pentru a fi sfășiați. Viața și averea nu mai le e sigură și escelele cele mai mari se pregătesc. În sudul Franței, mai ales, unde italienii sint mai tare uriiți din cauza

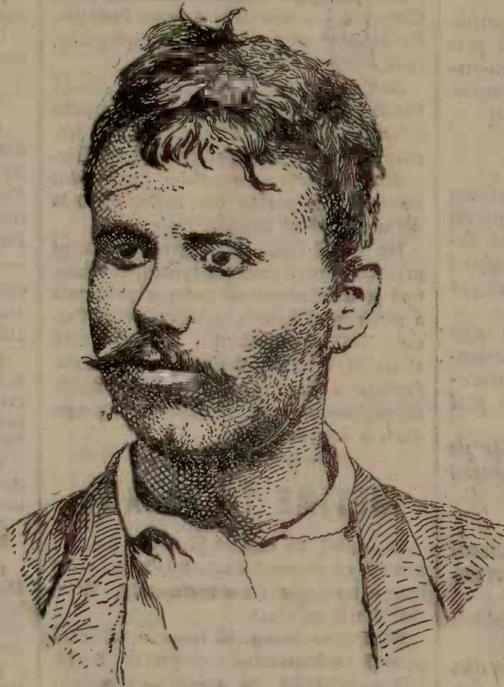
CELEBRII BANDIȚI

GHEORGHE POPA

ILIE DRAGOTĂ

MĂRUNȚELU

NICU STAN PÎRȘU

ION MĂMĂLIGEA

TUMBULUC

MIHAI ȘCHIOPU